но и отъ то въ, че се боятъ да се спрамъ на едно опрѣдѣлена точка за отговорность.

Но въ бъдѣщността е трѣбвало болни въ древнитѣ и историческа времена. Библиотеки ни учи, че Мойсей не е могълъ да товоси побуждъ за товъ, защото наша дѣте е изъвършилъ престъпство надъ надолнитѣ на египетскитѣ фараони, и за да се вижда да ти е дѣйствуватъ съ разумение, рѣшено било, то жъвнинеко на неговата питрунка, да му не пада да дадне живъ живъ, жѣлѣнъ и сиро тоя обстоятелство, че Мойсей е дали плъ въсена, живота му е бѣлъ опасенъ на то на потъсалитѣ, които е дѣйствуватъ безъ разумение.

За товъ и чужентъ Божественъ законодателъ тръбъ вѣжѣвъ, а тъка сѣщо и нашия нѣкодатенъ законъ опрѣдѣлѣнъ, въспитателнитѣ и изправителнитѣ заведения за малолѣтнитѣ престъпници безъ родители, които могатъ да бѣдатъ вѣдени и сами на себе си и на обществото.

Въ края на мъвлѣя вѣкъ се чи отъ дъсно вѣтъ чешка и голѣдъ се въвѣдатъ въ понятието за отъдѣлнитѣ престъпности и наказуемости особено за малолѣтнитѣ престъпници и се разбра, че престъпността е въ отношение на закона, който се коренъ не само въ личността, но и въ тъй нарѣчитѣ и природнитѣ причини и въ неизбѣжнитѣ патологически причини, които водятъ на то и стана ясно различно отношение въ въ гледа на наказанията и отъ, и на то на малко обществото чрѣзъ разъединяванетъ се отъ системата на тъмничнитѣ наказания и причиняванетъ на болки и страдания.

Заедно съ тъй нѣщо на отъдѣлно на изправяването и отстраняването на престъпниците чрѣзъ лишаване и изолиране отъ другитѣ и то чрѣзъ това не може да се постигне съвсѣмъ за дѣте да се не получи да стане по-лошъ.

Въ тъй вѣдно начало на теория за изправителнитѣ заведения. Въ основата ни у е легнала мисъ-мата и сентиментално лъжливото мнѣние на нѣкои учени хора за мнѣнъ, че дяволъ не е толкова черенъ колкото ни го представяваме, че душата на всѣки не е тъй черна, колкото лицето му; че дѣтето не е танъвъ злодей, какъвто ни го представяваме.

Представлѣкотъта у е дата по сегашното наше понятие се счита почти невъзможно, за продъжъ на злата воля. Ако това може да се каже за изправяванетъ по нитѣ се може ли да се каже сѣщото и за малолѣтнитѣ дѣци?

Безспорно е, че на

Малѣстно е, че у дѣцата въ 9, 12 год. възрастъ нѣма зрѣлъ умъ, потрѣбливъ колкото би могъ напълно да продирать съзнанието значение и послѣдствията на своѣ дѣйствия. Тъй дѣца въ сегашъ дѣйствия съ въ по-голѣмата си часъ въ пълно невѣдѣние. За тъхъ може да се каже по евангелски— Невѣдомъ бо что творятъ... Лука 23 34.

Днесъ за днесъ е признато отъ съвременната педагогия, че малолѣтнитѣ въ-шитѣ престъпленията не само поради незрѣлостъ и ума и въспитанъ силна воля, но и едного и другого съ само добри проводници за престъпността у малолѣтнитѣ. Било, че съ родени съ склонности къмъ престъпността, било, че съ заобиколени отъ лоши сѣдѣ — лоши другари обстановки и пр.

По тоя въпросъ ето що говори професоръ Бъдановски (интервюъ отъ Кистоковски въ съчинението му. Малолѣтнитѣ престъпници). Който е изучавалъ сегашъ въпроса за престъпността у малолѣтнитѣ дѣца. Той пише, че „ отъ малолѣтнитѣ престъпници съ дѣцата произлѣзли отъ разрушени, отъ малодушнитѣ бѣдствия съ дѣца на бѣдни жени, на крайно бѣдни и крайно лѣнни семейства и съ дѣца на родители престъпници.

Да не ходъ да спо-мъ колкъ чигатели въ-просъ, който ни значава тъй въ имено е въ-жъмостъта и неизбѣжностъта — условната отговорность и нашъ малолѣтнитѣ престъпници въ миналъ и сегашно врѣмъ, ще трѣбва да се отъ-спемъ за поне-ть по лесъ къмъ изучъванъ на условнитѣ науки, да колкото нашъ въ-мъ-ность за тъй и за конкретъ и въ-мъ-ване въ бѣдно.

За тоя ще трѣбва да се спрѣмъ тъй малко по-въ-ко-ко-ко, прѣдени по тъй въ-просъ отъ такъ-ъ-ъ.

На въ-ъ-ъ-ъ